

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ إِنَّهُ خَيْرُ نَاصِرٍ وَمَعِينُ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ وَآلِهِمَا الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَىٰ أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ أَبَدَ الْأَبَدِينَ

برائت و بیزاری از نمادهای پلیدی و تاریکی همراه با رازداری و رازپوشی بایسته در آئین حق

سؤال: بفرمایید آیا در کلام ائمه معصومین (سلام الله علیهم اجمعین)؛ لعن علي (اللهم العن عمر، عثمان و ابوبکر...) وجود دارد؟ در صورت امکان همراه با آدرس برآیمان ارسال فرمایید، خدایا علویان را با علي (علیه السلام) و عمریان را با عمر (لعنة الله) محشور ساز.

جواب:

۱- ذکر مطالب و نشانه ها در کلام مقدس (خازنان وحی علیهم السلام)، بنا به تناسب مقام و ظرفیت آن بوده است.
۲- نمادهای پلیدی و تاریکی نامهای بسیار فراوانی دارند، و اخیراً فرهنگنامه اشرار در ۴ مجلد منتشر شده است به نام: **الأسرار فیما کُنِّي و عُرِف به الأشرار**، تألیف: عبد الأمير الفاطمی، نشر: دار الحق بیروت، (کتاب به زبان عربی است)، که هر نام و نشانی را که اشاره به طواغیت و حزب اشرار است توصیف کرده، و نمونه ها را از کلام مقدس (کلام وحی و خازنان وحی عَلَيْهِمُ السَّلَامُ) اشاره نموده، و نیز نشاندهی کرده که در کدامیک از کتابهای اهل حق این مطلب ذکر شده است، این کتاب بسیار نفیس بوده و تهیه آن به علاقمندان توصیه می شود.

۳- بلکه در کلام مقدس تصریح شده است که: به هیچ وجه خداوند به صورت نامشخص کلامی نقرموده، و کلمه: "فلان" که در قرآن مجید هست؛ و در موضع بردن نام خاصی بکار رفته؛ در متن اصلی وحی شریف همه این نامها صریحاً معلوم بوده است، و ناقلان؛ برخی بر حسب انکار و برخی بر حسب رازپوشی؛ این نامها را در وقت نقل نبرده؛ و بجایش کلمه: "فلان" آورده اند.

۴- موارد بسیاری از عدم تصریح به نام طواغیت، مربوط به راویان کلام مقدس بوده است، که بخاطر شرایط سخت و رعایت

حفاظت خود و یا اهل حق به اشاره تعبیر کرده اند، و گرنه در متن اصلی کلام مقدس نامها ذکر شده است، مانند:

(الف): فقره لعن در زیارت عاشورا:

اللهم خص أنت اول ظالم ظلم آل نبيك باللعن مني و ابدأ به (بأبي بكر) اولاً ثم العن الثاني (عمر) ثم الثالث (عثمان) ثم الرابع (معاوية) اللهم العن يزيد بن معاوية خامساً

که در متن اصلی کلام مقدس: کلمات داخل پرانتز بوده، ولی ناقلان و راویان زیارت عاشورا بخاطر رعایت شرایط تقيه و رازپوشی؛ مانند سایر موارد مشابه در کلام مقدس؛ که به صورت: "فلان؛ اول و ثاني و . . .؛ الرجلان؛ الشيخان؛ . . ." نقل می شود؛ این موارد را نیز به "شماره" اشاره کرده اند.

(ب): همچنین در تعقیبات بعد از فرائض:

در کلام مقدس نقل شده است که حضرت حق ناطق امام جعفر صادق (منه السلام)؛ بعد از هر نماز واجب چهار نفر مرد و چهار نفر زن را لعن می فرمودند، و در نقل روایت اینطور شمرده است که: تیمی (منسوب به قبیله تیم)، عدوی (منسوب به قبیله عدی)، و فعلان (وزن نام اصلی)، و معاویه، و فلانة، و فلانة، و هند، و أم الحكم خواهر معاویه، و راوی توضیحا می گوید: که حضرت ﷺ نام این هشت نفر را صریحا می برده اند.

این توضیح راوی تأکیدی است که نقل او به صورت اشاره به معنای؛ به رمز بودن روش تعقیب نماز نبوده است، و این به رمز آمدن؛ مربوط به خود راوی و بر اساس عمل به وظیفه است. و بدیهی است که شرایط نقل در نوشتار یا گفتار (مجلس تدریس) کلام مقدس با شرایط ذکر و دعا و تعقیبات مختلف است.

۵- در ضمن اهمیت تبری در صحت عقیده مؤمن؛ ولی رعایت شرایط تقيه و رازپوشی دینی نیز؛ به همان نحو بلکه بالاتر اهمیت دارد، ولذا مولا (منه السلام) در ضمن تقدیر از التزام محکم مؤمن به حق؛ عمل بر خلاف تقيه در موردش را نیز به شدت نکوهش فرموده، بلکه مرتکب افشای حقایق در نزد دشمنان؛ که سبب لطمه به آیین حق و اهل حق گردد؛ را لعن نموده اند.

بنابر این تصریح نشدن نام طواغیت در هنگام تبری و لعن؛ حاکی از رعایت اصل مهم رازپوشی و بیانگر روش نقل به نحو: کدنویسی است، که در صورت یافته شدن موردی بر خلاف این روش؛ باید بررسی شود که چرا و چگونه شده است که در نوشتار و نقل طبق دستور العمل عمل نشده است؟! و الحمد لله رب العالمین